

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Anthologia Sacra

Ex Probatissimis Vtrivsqve Linguæ patribus collecta, atque Octastichis
versibus comprehensa

Billy, Jacques de

Parisiis, M.D.LXXV.

Voluptates huius mundi ad extremum amaras inueniri. 60.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-50828](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-50828)

Et quos non cupias) Hoc est quod
Eccl. 12. ait Sapiens, Memento Creatoris
 tui in diebus iuuentutis tuae,

tequam veniat tempus afflictio-
 nis & appropinquent anni
 quibus dicas, Non mihi placeat

Epiſt. *O miſerum*) Bernadus in epiſtola
 104. quadam ad Galterum, anxietatem

eam animi ei ob oculos proponit,
 in qua extremo iudicio futurus est,
 si inueniatur nil egere amplius de
 immortali & rationali spiritu suo,
 quam quod pecus de suo: cum brutus spiritus
 non viuat nisi quandiu viuificatur
 & vno eodēque momento & viuificare
 pariter desinat, & viuere

Voluptates huius mundi ad
 tremum amaras inueniri.

60.

*Q*ualis erat Iezabel, cum pieta ostenderet ora,
 Principis ut fieret mitior ira noui:
 Talem se mundus stultis ostendere gaudet,

Ora quibus monstrans posteriora tegit.

Ast auri si quis peracuto lumine cernat

Eius cum nitida postera fronte simul:

Protinus hunc fugiet, siquidem tam terga viderit

Turpia, quam facies arte decora nitet.

SCHOLIA.

Qualis erat Iezabel) In libro Allego-
 riarum Bibliæ ubi de eo agitur,
 quod Iezabel oculos suos stibio
 pinxit, ac per fenestrâ respexit, ut
 per ascititiam formæ venustatem
 incensû iracûdia novi regis Iehu
 animum mitigaret, doctor quidâ
 hunc locû morali sensu exponēs,
 per Iezabelem mundi vanitatē ac
 voluptatē significari ait, quæ ocu-
 los suos pingit, quia à stultis ip-
 sius fucus agnosci nequit, ac fi-
 cta suavitate stultorum animos
 illicit, quoniâ caput tantû osten-
 dit, ac nō posteriora, hoc est, vo-
 luptatis initiû ac nō finē. At qui, ut
 sapiēter monebat Aristoteles, vo-
 luptates, nō veniētes, sed abeun-
 m iij

4. Reg. 9

Laer. in
vit. Phil.

tes inspiciendæ sunt: hoc est, non
 tam id spectandum est quàm
 quodam sensu animos primo
 mulceant, sed quàm acerbè
 tandem aculeum figant. Quod
 obrem non abs re Salomon
 impudicæ mulierculæ typo
 carnis voluptate verba facit
 ipsius finem nobis ob oculos
 ponit, dum ait mel quidem
 ipsius labiis stillare, cæterum
 posteriora eius absinthio amara
 riora esse. Eoque spectat quod
 Chrysostronus ait peccatum pe
 tui contrarium esse. Nam in pe
 petrando scelere, inquit, quoniam
 voluptate sumus ebrij, non pe
 inde scitimus: verum simulatio
 commissum fuerit, ceperitque
 finem, tum demum extincta vo
 luptate amarus pœnitentiæ fru
 mulus succedit, contra quàm ac
 cidere solet mulieribus partu

Prov. 5.

*Conc. 4.
de Laz.*

rientibus. Nam illis ante partum labor est ingēs, grauesque nixus, dissecantes eas doloribus: post partum verò relaxatio, dolore simul cum infante egrediente. Verùm hīc non item: sed dum parturimus concipimusque corruptos affectus, delectamur gaudemusque: ceterùm vbi fuerimus enixi malum illum puerum, peccatum, tum conspecta fœditate partus, discruciamur grauius, quàm mulieres parturiētes. Hæc ille. Quibus non incōmodè adiungi possunt, quæ scribit Bernardus, de eo loquens, qui breuis cuiusdam ac momētaneæ voluptatis causa graues sibi dolores accersit. Si vidisti, inquit, hominem scalpere manus, & vsque ad sanguinem confricare, euidentem in eo habes similitudinem animæ peccātis expressā.

*De con-
uers. ad
cler. ca. 4*

*Libr.
Alleg.*

*De 40.
Mans.
mans.3.*

Cedit siquidem voluptas illa de-
lori : & succedit pruritu cruce-
ciatus. Neque id ignorabat : sed
dissimulabat ille, dū scalperet.
laceramus, sic exulceramus pro-
priis manibus animas infelice-
Hucusque Bernardus. Huius
tem rei pulcherrimam figurā
bemus in Absalone, qui crimine
inhærens suspenditur, quia
perfluitatis amore detinetur.
lus autem, cui insederat, pertra-
siit, sed ipse quercui suspensus
hæsit: quia luxuria, cui semper
hæserat, & dolus, perit, sed per
peccati remansit. Hactenus quæ-
tum ad impiorum lætitiā, quæ
semper dolore concluditur. Quæ
quātū ad piorū afflictiones, quæ
suauissima quædā cōsolatio
petuò excipit, duos tantūm
proferemus. Primus Hieronymus
erit, qui in quadā ad Fabiolā Episto-
stola ita loquitur : apud me

cos d
xios
tudi
intel
restit
volu
dine
ra, Q
ces t
felle
narc
mū,
graf
exc
uera
pota
Qu
nō r
rit v
spō
ac d
ba F
spō
De

cos quoq; quædã antidotus no-
 xios humores téperans ex amari-
 tudine nuncupatur (*ἰερὰν πικρὰν*
 intelligit) quæ dulcis ostenditur,
 restituens sanitatē, sicut è cōtrario
 voluptas atq; luxuria amaritu-
 dine terminatur, dicente Scriptu-
 ra, Quæ ad répus pinguefacit fau-
 ces tuas, nouissimè verò amarius
 felle inuenies. Posterior erit Ber-
 nardus, qui, vt Eugenij Papæ ani-
 mū, ob eas calamitates, quæ tum
 grassabatur, iacentem & afflictū
 excitaret, his verbis utebatur: re-
 uera panē doloris comedim⁹, &
 potati sumus vino cōpunctionis.
 Quid diffidis amice spōsi? Quasi
 nō more suo vinū bonū seruaue-
 rit vsq; adhuc benignus & sapiēs
 spōsus? quib⁹ verbis vir optimus
 ac doctissim⁹, alludēs ad hæc ver-
 ba Euāgelij, quib⁹ Architriclinus
 spōsum alloquebatur, ostēdit hāc
 Dei cōsuetudinem esse, vt cōsola-

*Epi. 256**Psal. 126**Psal. 59.*

SACRA

tionem & letitiam electis suis
 extremum seruet, quemadmodum
 etiam ipse Discipulis aperte
 clarauit, cum ad eos paulo ante
 passionem diceret, Amen, amen
 dico vobis, plorabitis & flebitis
 vos, mūdus autem gaudebit: et
 tristitia vestra vertetur in gau-
 dium. Ob idque studiose nota-
 da est ea salus, quam Bernardus
 Fulconi dicit, cum in Epistola
 principio id ei optat, vt inde in
 adolescentiā lætetur, vnde in sen-
 ctute non pœniteat.

Ioan. 16.

Epist. 2.

Piorum in afflictio-
 ne consolatio.

61.

Hostis quòd tibi sit mirari desine mundus,
 Infestusque tuum quòd petat vsque caput.
 Dauidicòne virum quem cernit in agmine Nabab
 Militie fungi munere, ferre potest?
 In furias rapitur, cum pressus fœnore quisquam
 Confugit ad tanti martia castra duci: